

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

56. zauważa, że Komisja znacznie wsparła ONZ w jej wysiłkach na rzecz rozwinięcia i wdrożenia systemu klastrowego; podkreśla, że obie te klęski żywiołowe pokazały, iż wciąż jeszcze wiele pozostaje do zrobienia, aby zwiększyć skuteczność, wydajność i koordynację oraz umocnić poczucie odpowiedzialności i rozliczalności;

57. zaznacza, że Komisja nie przekazała sprawozdawcy Parlamentu ostatecznych sprawozdań informacyjnych i finansowych partnerów ECHO z wykonania akcji humanitarnych po katastrofach na Haiti i w Pakistanie w 2010 r., ze względu na to, że zawierały dane szczególnie chronione na temat partnerów ECHO; podkreśla, że Parlament musi mieć dostęp do takich sprawozdań lub co najmniej do najważniejszych faktów w zakresie wydajności i skuteczności wykonania akcji, aby mógł ocenić prawidłowość zarządzania finansami;

58. zwraca uwagę, że Komisja Kontroli Budżetowej wyśle do Haiti delegację w następstwie problemów ujawnionych w związku z pomocą przyznaną temu państwu;

59. apeluje do Komisji o poruszenie kwestii dotyczących ONZ z właściwymi organami organizacji;

*

* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

W stronę spójnego europejskiego podejścia do zbiorowego dochodzenia roszczeń

P7_TA(2012)0021

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2012 r. „W stronę spójnego europejskiego podejścia do zbiorowego dochodzenia roszczeń” (2011/2089(INI))

(2013/C 239 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 4 lutego 2011 r., konsultacje publiczne pt. „W stronę spójnego europejskiego podejścia do zbiorowego dochodzenia roszczeń” (SEC(2011)0173),
- uwzględniając projekt wytycznych pt. „Ustalanie wysokości szkody w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, opublikowany przez Komisję w czerwcu 2011 r.,
- uwzględniając dyrektywę 2009/22/WE w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument konsultacyjny w sprawie dalszych działań w następstwie zielonej księgi w sprawie dochodzenia zbiorowych roszczeń konsumentów, opublikowany przez Komisję w roku 2009,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie białej księgi dotyczącej roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 161.

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

- uwzględniając zieloną księgę z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie dochodzenia zbiorowych roszczeń konsumentów (COM(2008)0794),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2009 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji (COM(2008)0165),
 - uwzględniając sprawozdanie Maria Montiego z dnia 9 maja 2010 r. w sprawie nowej strategii na rzecz jednolitego rynku,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie strategii polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 – Wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony (COM(2007)0099),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w sprawach cywilnych, handlowych i rodzinnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wdrożenia dyrektywy o mediacji w państwach członkowskich, jej wpływie na mediację i stosowaniu przez sądy ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0012/2012),
- A. mając na uwadze, że w europejskiej przestrzeni sprawiedliwości obywatele i przedsiębiorstwa powinni nie tylko mieć prawa, ale również mieć możliwość ich skutecznego i sprawnego dochodzenia;
- B. mając na uwadze, że przyjęte niedawno prawodawstwo UE ma umożliwić stronom w sprawach transgranicznych skuteczne dochodzenie (swoich) praw ⁽⁴⁾ albo poszukiwanie pozasądowego rozwiązania sporu w drodze mediacji ⁽⁵⁾;
- C. mając na uwadze, że korzyści płynące z mechanizmów alternatywnych metod rozstrzygania sporów są niepodważalne i że wszyscy obywatele UE powinni mieć w dalszym ciągu uczciwy dostęp do wymiaru sprawiedliwości;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z badaniem Flash Eurobarometer na temat „Postaw konsumenckich wobec handlu transgranicznego i ochrony konsumentów” ogłoszonym w marcu 2011 r. 79% europejskich konsumentów przyznaje, że byłoby bardziej skłonni bronić swych praw w sądzie, gdyby mogli przyłączyć się do skarg innych konsumentów w tej samej sprawie;
- E. mając na uwadze, że konsumenci, którzy ponieśli szkodę i pragną wstąpić na drogę sądową, aby indywidualnie dochodzić roszczeń, często napotykać na poważne przeszkody co do dostępności, skuteczności i przystępności ze względu na koszty sądowe, które bywają wysokie, potencjalne koszty psychologiczne, skomplikowane i długotrwałe procedury oraz brak informacji o możliwych sposobach dochodzenia roszczeń;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0023.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0449.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0361.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s.1; rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s.1; rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 15.

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2008/52/WE w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 3.

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

- F. mając na uwadze, że w sytuacji, gdy pewna grupa obywateli pada ofiarą tego samego przestępstwa, indywidualne procesy sądowe mogą stanowić nieskuteczny środek powstrzymania praktyk sprzecznych z prawem lub uzyskania odszkodowania, szczególnie jeżeli wysokość straty jest niewielka w stosunku do kosztów sądowych;
- G. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich rezultaty uzyskiwane przy pomocy obecnych mechanizmów dochodzenia roszczeń oraz środków wykonawczych dostępnych konsumentom na szczeblu UE nie są uznawane za dostateczne, lub takie mechanizmy nie są wystarczająco dobrze znane, co skutkuje ograniczonym z nich korzystaniem;
- H. mając na uwadze, że integracja europejskich rynków i związany z nią wzrost działalności transgranicznej uwydatniają potrzebę spójnego podejścia na skalę unijną w celu znalezienia rozwiązania dla przypadków, w których konsumenci pozostają z niczym, gdyż w ramach zbiorowego dochodzenia roszczeń i udzielania odszkodowań w wielu państwach członkowskich brak jest rozwiązań transgranicznych;
- I. mając na uwadze, że władze krajowe i europejskie odgrywają zasadniczą rolę w egzekwowaniu prawa unijnego, zaś egzekwowanie na drodze prywatnej powinno jedynie uzupełnić, ale nie zastąpić egzekucję publiczną;
- J. mając na uwadze, że publiczne egzekwowanie zaprzestania naruszeń i nałożenie grzywny samo w sobie nie pozwala konsumentom na uzyskanie odszkodowania za poniesioną szkodę;
- K. mając na uwadze, że zebranie roszczeń w ramy jednej procedury zbiorowego dochodzenia roszczeń, lub możliwość wnoszenia takich roszczeń przez przedstawiciela lub podmiot działający w interesie publicznym, mogłoby uprościć postępowanie i zmniejszyć koszty dla zaangażowanych stron;
- L. mając na uwadze, że system zbiorowego dochodzenia roszczeń może być rozsądnym uzupełnieniem indywidualnej ochrony prawnej, jednak nie może jej wykluczać;
- M. mając na uwadze, że w odniesieniu do jakiegokolwiek wniosku, który nie wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji Unii Komisja musi przestrzegać zasad pomocniczości i proporcjonalności;
1. z zadowoleniem przyjmuje ww. konsultację przekrojową i podkreśla, że ofiary bezprawnych praktyk – zarówno obywatele, jak i przedsiębiorstwa – muszą mieć możliwość dochodzenia naprawienia poniesionej przez nich straty lub szkody, zwłaszcza w przypadku szkód rozproszonych lub podzielonych, gdzie ryzyko kosztów może nie być proporcjonalne do poniesionych szkód;
 2. zauważa podejmowane przez Sąd Najwyższy Stanów Zjednoczonych wysiłki na rzecz ograniczenia pieniactwa i nadużyć w systemie pozwów zbiorowych w USA ⁽¹⁾ oraz podkreśla, że Europa musi powstrzymać się od wprowadzenia systemu pozwów zbiorowych podobnego do tego obowiązującego w USA lub jakiegokolwiek systemu, który nie jest zgodny z europejskimi tradycjami prawnymi;
 3. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki państw członkowskich na rzecz umocnienia praw ofiar czynów bezprawnych, polegające na wprowadzeniu lub zaplanowaniu wprowadzenia przepisów, które mają na celu ułatwienie dochodzenia roszczeń przy jednoczesnym unikaniu kultury pieniactwa, przyznaje jednak również, że krajowe mechanizmy zbiorowego dochodzenia roszczeń są bardzo zróżnicowane, w szczególności pod względem zakresu i charakteru postępowania, co może utrudnić korzystanie przez obywateli z przysługujących im praw;
 4. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji na rzecz wypracowania spójnego europejskiego podejścia do dochodzenia roszczeń zbiorowych i wzywa Komisję do wykazania w ocenie oddziaływania, że zgodnie z zasadą pomocniczości konieczne jest działanie na szczeblu UE w celu poprawy obowiązujących obecnie unijnych ram regulacyjnych, tak aby umożliwić ofiarom naruszenia prawa UE uzyskanie odszkodowania za poniesione szkody, przyczyniając się tym samym do zwiększenia zaufania konsumentów i sprawniejszego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

(1) Wal-Mart Stores Inc. przeciwko Dukes et al. 564 U. S. xxx (2011).

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

5. podkreśla potencjalne korzyści pod względem niższych kosztów i większej pewności prawnej dla skarżących i pozwanych, a także samego systemu sądowego w związku z unikaniem równoległych procesów w podobnych sprawach;
6. w odniesieniu do konkurencyjności wyraża przekonanie, że egzekwowanie na drodze publicznej jest niezwykle istotne dla wdrażania postanowień Traktatów, pełnego osiągnięcia celów UE i zapewnienia egzekwowania prawa konkurencji UE przez Komisję i krajowe organy ds. konkurencji;
7. przypomina, że obecnie tylko państwa członkowskie są uprawnione do stanowienia krajowych zasad obliczania wysokości należnego odszkodowania; zauważa ponadto, że egzekwowanie prawa krajowego nie może utrudniać jednolitego stosowania prawa europejskiego;
8. zwraca się do Komisji o należyte przeanalizowanie kwestii właściwej podstawy prawnej wszelkich środków w dziedzinie zbiorowego dochodzenia roszczeń;
9. zauważa, że z dostępnych dotychczas informacji, w tym z badania przeprowadzonego dla DG SANCO w 2008 r. pt. „Ocena skuteczności i efektywności mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń w UE”, wynika, że mechanizmy zbiorowego dochodzenia roszczeń istniejące w UE nie wywarły nieproporcjonalnych skutków ekonomicznych;

Obowiązujące przepisy unijne i dochodzenie nakazów

10. zauważa, że niektóre mechanizmy rozpatrywania poszczególnych spraw, takie jak np. dyrektywa 2008/52/WE w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych oraz rozporządzenie (WE) nr 805/2004 w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, istnieją już na szczeblu UE i uważa, że między innymi rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń przewiduje dostęp do wymiaru sprawiedliwości poprzez uproszczenie postępowania spornego w sprawach transgranicznych i zmniejszenie kosztów w sprawach dotyczących skarg na kwotę mniejszą niż 2 000 EUR, zaznacza jednak, że przepisy te nie zostały opracowane w celu zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku gdy znaczna grupa pokrzywdzonych odnosi taką samą szkodę;
11. jest zdania, że dochodzenie nakazów również odgrywa istotną rolę w zagwarantowaniu praw przysługujących obywatelom i przedsiębiorstwom na mocy prawa UE oraz uważa, że mechanizmy wprowadzone na mocy rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów⁽¹⁾ oraz dyrektywy 2009/22/WE w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów można znacząco poprawić, żeby wzmocnić współpracę i skuteczność dochodzenia nakazów w sprawach transgranicznych;
12. uważa, że istnieje szczególna konieczność udoskonalenia środków prawnych w zakresie dochodzenia nakazów w sektorze środowiska; apeluje do Komisji o zbadanie sposobów rozszerzenia nakazu dla tego sektora;
13. uważa, że dochodzenie nakazu powinno skupić się na ochronie interesu indywidualnego, a nie interesu publicznego, oraz wzywa do ostrożności przy poszerzaniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla organizacji, gdyż nie powinny one korzystać z łatwiejszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości niż jednostki;
14. wzywa zatem Komisję do umocnienia i zwiększenia skuteczności istniejących instrumentów, takich jak dyrektywa 98/27/WE w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów w celu zagwarantowania właściwego egzekwowania praw konsumentów przez władze publiczne w UE; podkreśla jednak, że ani dyrektywa 98/27/WE ani rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 nie dają konsumentom możliwości uzyskania rekompensaty za poniesione straty;

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

Prawnie wiążące ramy przekrojowe i gwarancje

15. jest zdania, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości w drodze zbiorowego dochodzenia roszczeń wchodzi w zakres prawa proceduralnego oraz jest zaniepokojony tym, że nieskoordynowane unijne inicjatywy w dziedzinie zbiorowego dochodzenia roszczeń spowodują fragmentację krajowych przepisów proceduralnych i przepisów odszkodowawczych, co osłabi, a nie umocni dostęp do wymiaru sprawiedliwości w UE; apeluje o to, aby w razie gdyby po szczegółowej analizie uznano, że potrzebny i pożądanym jest unijny system zbiorowego dochodzenia roszczeń, wszelkie wnioski w dziedzinie zbiorowego dochodzenia roszczeń przyjmowały formę przekrojowych ram obejmujących wspólny zbiór zasad przewidujących jednolity dostęp do wymiaru sprawiedliwości w UE poprzez roszczenia zbiorowe oraz odnoszących się między innymi do naruszenia praw konsumentów;

16. podkreśla potrzebę należytego uwzględnienia tradycji prawnych i porządku prawnego poszczególnych państw członkowskich oraz zwiększenia koordynacji dobrych praktyk między tymi państwami, a także uważa, że praca nad unijnym systemem zbiorowego promującym skuteczne dochodzenie roszczeń zarówno dla konsumentów, jak i dla MŚP nie powinna opóźnić przyjęcia ram przekrojowych;

17. podkreśla, że wszelkie prawnie wiążące ramy przekrojowe muszą obejmować kluczowe aspekty zbiorowego dochodzenia naprawienia poniesionej szkody; ponadto podkreśla w szczególności, że kwestie prawa prywatnego międzynarodowego i proceduralnego należy stosować do zbiorowych pozwów w ogólności, niezależnie od danego sektora, natomiast ograniczona liczba zasad dotyczących ochrony konsumentów czy prawa konkurencji, obejmujących takie sprawy jak ewentualny wiążący skutek decyzji krajowych władz ds. konkurencji, powinna zostać określona na przykład w odrębnych artykułach czy rozdziałach samego przekrojowego instrumentu lub w odrębnych instrumentach prawnych równoległe z przyjęciem instrumentu przekrojowego, lub w jego następstwie;

18. uważa, że poniesiona szkoda lub strata indywidualna odgrywa zasadniczą rolę przy decyzji o wniesieniu powództwa, ponieważ w sposób nieunikniony podlega porównaniu z ewentualnymi kosztami rozpatrywania pozwu; przypomina w związku z tym Komisji o konieczności zagwarantowania, by przekrojowe ramy zbiorowego dochodzenia roszczeń były skutecznym i niedrogim narzędziem dla wszystkich stron, a także jest zdania, że krajowe przepisy proceduralne w państwach członkowskich mogłyby traktować rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jako punkt odniesienia dla celów dochodzenia roszczeń zbiorowych w przypadkach gdy wartość roszczenia nie przekracza zakresu określonego w tym rozporządzeniu;

19. uważa, że pozew zbiorowy na mocy ram przekrojowych byłby najbardziej korzystny w sprawach, w których pozwani i reprezentowani poszkodowani nie mają adresu zamieszkania w tym samym państwie członkowskim (wymiar transgraniczny) i w przypadku gdy prawa, których naruszenie jest zarzucane pozwanemu przysługują na mocy prawa UE unijnych (naruszenie prawa UE); apeluje o dalsze zbadanie możliwości usprawnienia dochodzenia roszczeń w sprawach o naruszenie prawa krajowego, które mogą mieć poważne skutki transgraniczne;

20. ponownie podkreśla, że w ramach przekrojowego instrumentu należy ustanowić gwarancje w celu uniknięcia bezpodstawnych skarg i nadużywania zbiorowego dochodzenia roszczeń, żeby zagwarantować sprawiedliwe postępowanie sądowe, oraz podkreśla, że takie gwarancje muszą obejmować między innymi następujące kwestie:

Prawo do wystąpienia z roszczeniem

- aby powództwo było dopuszczalne, musi istnieć jasno określona grupa osób, a określenie członków tej grupy musi nastąpić przed wniesieniem pozwu;
- europejskie podejście do zbiorowego dochodzenia roszczeń musi opierać się na zasadzie „opt-in”, w której poszkodowani są dokładnie określani i uczestniczą w postępowaniu tylko wtedy, jeśli wyraźnie wyrażą takie życzenie, w celu uniknięcia ewentualnych nadużyć; podkreśla potrzebę poszanowania obecnych systemów krajowych zgodnie z zasadą pomocniczości; wzywa Komisję do

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

rozważenia systemu, w ramach którego wszystkim potencjalnie zainteresowanym poszkodowanym byłyby dostarczane odpowiednie informacje, została zwiększona reprezentatywność pozwów zbiorowych, umożliwiono by uzyskanie odszkodowania największej liczbie poszkodowanych, a obywatelom UE zostałyby zapewniony łatwy, niedrogi i skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, co pozwoliłoby uniknąć nadmiernej liczby sporów sądowych i związanych z nią zbędnych indywidualnych lub zbiorowych pozwów dotyczących tego samego naruszenia; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych mechanizmów zapewniających dotarcie z informacjami do jak największej liczby poszkodowanych oraz uświadomienie im ich praw i obowiązków, w szczególności jeżeli mieszkają oni w różnych państwach członkowskich, przy jednoczesnym uniknięciu niesłusznego zaszkodzenia reputacji zainteresowanej strony, aby przestrzec domniemania niewinności;

- należy odrzucić system zbiorowego dochodzenia roszczeń, w którym poszkodowani nie są określani przed wydaniem orzeczenia, ponieważ jest on sprzeczny z porządkiem prawnym wielu państw członkowskich oraz narusza prawa poszkodowanych, którzy mogliby uczestniczyć w postępowaniu nieswiadomie, a mimo to być związani orzeczeniem sądu;
- państwa członkowskie powinny zadbać o to, że by sędzia lub inny tego rodzaju podmiot był uprawniony do uprzedniej oceny dopuszczalności wszelkich ewentualnych pozwów zbiorowych, aby potwierdzić, że kryteria dopuszczalności zostały spełnione i że można wnieść powództwo;
- państwa członkowskie powinny wskazać organizacje, które kwalifikują się do wnoszenia powództw zbiorowych i użyteczne byłyby ogólnoeuropejskie kryteria, które jasno określą te kwalifikujące się podmioty; kryteria te należy oprzeć na art. 3 dyrektywy 2009/22/WE w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, jednak trzeba je doprecyzować, zarówno żeby uniknąć nadużywania skarg, jaki i zagwarantować dostęp do wymiaru sprawiedliwości; takie kryteria powinny m.in. określać zasoby finansowe i ludzkie kwalifikowanych organizacji;
- poszkodowani powinni w każdym przypadku mieć możliwość alternatywnego dochodzenia przed sądem indywidualnych roszczeń odszkodowawczych;

Pełne odszkodowanie za rzeczywiście poniesioną szkodę

- ramy przekrojowe powinny obejmować odszkodowanie jedynie za rzeczywiście poniesioną szkodę i należy zakazać odszkodowań karnych: zgodnie z zasadą kompensacji przyznane odszkodowanie należy rozdzielić między poszczególnych poszkodowanych proporcjonalnie do indywidualnie poniesionej szkody; ogólnie rzecz biorąc, uzależnienie wynagrodzenia od wyniku sprawy nie jest stosowane w Europie i nie powinno stanowić części obowiązkowych ram przekrojowych;

Dostęp do dowodów

- osoby występujące z pozwem zbiorowym nie powinny być uprzywilejowane w stosunku do indywidualnych skarżących, jeśli chodzi o dostęp do dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną, a każdy skarżący powinien udowodnić swoje roszczenie; obowiązek ujawnienia skarżącym dokumentów jest na ogół nieznan w Europie i nie może stanowić elementu ram przekrojowych;

Zasada „przegrywy płaci”

- każda skarga powinna wiązać się z ryzykiem finansowym i państwa członkowskie muszą określić własne zasady sprawiedliwego podziału kosztów, w świetle których strona przegrywająca sprawę musi ponosić koszty strony przeciwnej, co pozwoli uniknąć nadmiernej liczby bezzasadnych skarg w ramach ogólnounijnego mechanizmu zbiorowego dochodzenia roszczeń;

Zakaz finansowania przez strony trzecie

- Komisja nie może ustanawiać warunków czy wytycznych w sprawie finansowania dochodzenia roszczeń, gdyż w systemach prawnych większości państw członkowskich nie jest możliwe ubieganie się o finansowanie przez osobę trzecią np. w zamian za udział w przyznanym odszkodowaniu; nie wyklucza to możliwości określenia przez państwo członkowskie warunków czy wytycznych w sprawie finansowania dochodzenia roszczeń;

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

21. proponuje, aby w przypadku gdy Komisja przedłoży wniosek w sprawie ram przekrojowych regulujących kwestię zbiorowego dochodzenia roszczeń, przyjęto w razie konieczności zasadę działań następczych, zgodnie z którą możliwe będzie wprowadzenie egzekwowania na drodze prywatnej w ramach mechanizmu zbiorowego dochodzenia roszczeń, jeżeli wcześniej Komisja lub krajowy organ ds. konkurencji wydały decyzję stwierdzającą naruszenie przepisów; zauważa, że ustanowienie zasady działań następczych nie wyklucza zasadniczo możliwości wprowadzenia działań indywidualnych i działań następczych;

22. apeluje do Komisji o zbadanie sposobów zwiększenia świadomości konsumentów o dostępności mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń i ułatwienia współpracy między organami upoważnionymi do wnoszenia pozwów zbiorowych; kładzie nacisk na decydującą rolę, jaką mogą odegrać organizacje konsumenckie i Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich (ECC-Net) w przekazywaniu informacji jak największej liczbie poszkodowanych w wyniku naruszenia prawa UE;

23. podkreśla, że wiele naruszeń prawa Unii, które Komisja stwierdziła w dziedzinie unijnych środków ochrony konsumentów, skłania do wzmocnienia dochodzenia nakazu, uznając przy tym, że dochodzenie nakazu⁽¹⁾ nie jest wystarczające, jeżeli poszkodowani ponieśli szkodę i mają prawo do odszkodowania; wzywa Komisję, żeby ustaliła, w dziedzinie których przepisów prawa UE trudno jest uzyskać odszkodowanie;

24. uważa, że te należy to uczynić w celu zidentyfikowania obszarów, w których ramy przekrojowe mogłyby zapewnić zbiorowe dochodzenie odszkodowania za naruszenie takich przepisów oraz za naruszenie unijnego prawa o ochronie konkurencji; domaga się, żeby odpowiednie akty prawa unijnego włączono w załączniku do instrumentu przekrojowego;

Alternatywne metody rozstrzygania sporów (ARS)

25. odnotowuje, że mechanizmy ARS często zależą od gotowości podjęcia współpracy przez przedsiębiorstwo handlowe i uważa, że dostępność skutecznego systemu dochodzenia odszkodowania na drodze sądowej stanowiłaby dla stron silną zachętę do zawarcia ugody pozasądowej, co prawdopodobnie pozwoliłoby uniknąć znaczącej liczby sporów sądowych; zachęca do ustanowienia systemów ARS na szczeblu europejskim, żeby szybkie i tanie rozstrzyganie sporów stało się rozwiązaniem atrakcyjniejszym niż postępowanie sądowe, oraz sugeruje, że sędziowie dokonujący wstępnej oceny dopuszczalności w przypadku pozwów zbiorowych powinni też być uprawnieni do nałożenia na strony uczestniczące w sporze obowiązku starania się o zbiorowe polubowne rozwiązanie sporu przed wniesieniem pozwu zbiorowego; uważa, że opracowane przez Trybunał⁽²⁾ kryteria powinny służyć za punkt wyjścia dla ustanowienia tego uprawnienia; podkreśla jednak, że mechanizmy te, jak sama nazwa wskazuje, powinny pozostać jedynie alternatywą, a nie warunkiem koniecznym, do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej;

Jurysdykcja i prawo właściwe

26. podkreśla, że ramy przekrojowe jako takie powinny ustanawiać zasady, które zapobiegą „wyścigowi do sądu” (praktyce wyboru sądu w celu uzyskania korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy, ang. „forum shopping”), nie stwarzając przy tym zagrożenia w kontekście dostępu do wymiaru sprawiedliwości;

27. domaga się dalszej analizy, w jaki sposób można poprawić zasady dotyczące konfliktu norm; uważa, że jednym z rozwiązań mogłoby być stosowanie prawa kraju, w którym większość poszkodowanych ma miejsce zamieszkania, przy czym indywidualni poszkodowani powinni mieć możliwość nieprzyłączenia się do pozwu zbiorowego o charakterze opt-in i w zamian indywidualnego dochodzenia roszczeń na zasadach ogólnych prawa prywatnego międzynarodowego, które przewidziano w rozporządzeniach Bruksela I, Rzym I i Rzym II;

⁽¹⁾ Analiza dotycząca problemów, z jakimi borykają się konsumenci przy dochodzeniu odszkodowania za naruszenia przepisów o ochronie konsumentów, oraz konsekwencji gospodarczych takich problemów, 26 sierpnia 2008 r., część I: Sprawozdanie główne, s. 21 i n.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 18 marca 2010 r. w sprawach połączonych C-317/08, C-318/08, C-319/08 i C-320/08 Alassini, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Czwartek, 2 lutego 2012 r.

28. podkreśla, że w związku z orzeczeniem Trybunału w sprawie C-360/09 Pfeleiderer, Komisja musi zagwarantować, że zbiorowe dochodzenie roszczeń nie wpłynie negatywnie na skuteczność systemu łagodzenia kar w prawie konkurencji i na postępowanie pojednawcze;

Zwykła procedura ustawodawcza

29. wzywa do włączenia Parlamentu Europejskiego – w ramach zwykłej procedury ustawodawczej – do wszelkich inicjatyw legislacyjnych w dziedzinie zbiorowego dochodzenia roszczeń oraz podkreśla, że wszelki wniosek należy oprzeć na szczegółowej ocenie skutków regulacji;

*

* *

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz partneróm społecznym na szczelbu UE.

Oświadczenia żywieniowe

P7_TA(2012)0022

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 odnośnie do wykazu oświadczeń żywieniowych

(2013/C 239 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności ⁽¹⁾,
- uwzględniając projekt rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 odnośnie do wykazu oświadczeń żywieniowych,
- uwzględniając opinię wydaną w dniu 13 października 2011 r. przez komitet, o którym mowa w art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006,
- uwzględniając wytyczne Komisji dotyczące wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 zatwierdzone przez Stały Komitet ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 14 grudnia 2007 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 5a ust. 3 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/daims/guidance_claim_14-12-07.pdf

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.